ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼

[illegible]

بیتال پچیس

G

ਬੈਤਾਲ ਪਚੀਸੀ

ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਮੁਨਸ਼ੀ ਗੁਲਾਬਸਿੰਘ

ਐਂਡ ਸਨਜ਼

ਨੇ

E ਸੰਨ ੧੯੧੭ ਈ: ਵਿੱਚ

ਮੁਫ਼ੀਦ ਆਮ ਪ੍ਰੇਸ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਲਾਲਾ ਮੋਤੀ ਰਾਮ ਮੈਨੇਜਰ,
ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਛਾਪੀ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਹਿਲੇ ਉਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤਿ ਮਾਨ ਅਚੁਤ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਸਾਮਰਥਹੈ ਔਰ ਅਪਨੇ ਪਜਾਰਜੋਂ ਕਾ ਸਦੀਵ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ॥

(ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਤਾ ਕੀ ਕਥਾ)

ਮੁਹੰਮਦਸ਼ਾਹਕੇਵਕਤਮੇਂ ਰਾਜਾਜੈ ਸਿੰਘਸਵਾਈਨੇ ਜੋ ਮਾਲਕ ਉਜੈਨਨਗਰੀਕਾਥਾ ਸੂਰਤਨਾਮ ਕਵੀਸ਼ਰ ਸੇ ਕਹਾਕਿ ਬੈਤਾਲ ਪਚੀਸੀਜੋਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਜ਼ੁਬਾਨ ਮੇਂ ਹੈ ਇਸਕੋ ਬ੍ਰਿਜ ਭਾਖਾ ਬੀਚ ਕਰੋ ਉਸਨੇ ਰਾਜਾਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇਕਰ ਇਸਬੈਤਾਲ ਪਚੀਸੀ ਕੋ ਬ੍ਰਿਜ ਭਾਖਾ ਮੇਂ ਕਰਾ ਥਾ ਸੋਈ ਅਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਮੇਂ ਲਿਖੀਹੈ॥ਦੋਹਰਾ॥ ਜੈਸੀ ਦੇਖੀ ਅਸਲ਼ ਪ੍ਰਤਿ ਕੀਨੀ ਨਕਲ ਬਨਾਇ॥ਸੋਧ ਪੜ੍ਹੋ ਸਭ ਬੁਧ ਜਨੋ ਮਾਤ੍ਰਾ ਲਗਾਂ ਲਗਾਇ ॥ ੧ ॥

(ਅਬ ਕਹਾਨੀ ਲਿਖਯਤੇ)

ਧਾਰਾ ਨਗਰੀ ਕਾ ਰਾਜਾ ਗੰਧਰਬਸੈਨ ਥਾ ਤਿਸਕੀਆਂ ਚਾਰ ਰਾਣੀਆਂ ਥੀਂ ਉਨ ਰਾਣੀਆਂਕੇ ਛੇ ਬੇਟੇ ਥੇ ਏਕ ਸੇ ਏਕ ਬਡੇ

ਛਤੁਰ ਪੰਡਤ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਥੇ ਜਬ ਥੋੜਾਚਿਰ ਗੁਜ਼ਰਾ ਵੁਹ ਰਾਜਾ
ਸੁਰਗਵਾਸਹੂਆ ਉਸਕੀ ਜਗਹ ਬਡਾ ਬੇਟਾ ਸੰਖਨਾਮੇ ਰਾਜਾ
ਹੂਆ ਫਿਰਕਿਤਨੇਕ ਦਿਨਕੇਬਾਦ ਉਸਕਾਛੋਟਾਭਾਈ ਬਿਕ੍ਰ-
ਮਾਜੀਤ ਰਾਜ ਪਰ ਬੈਠ ਬਖੂਬੀ ਰਾਜ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਦਿਨ
ਬਦਿਨਉਸਕਾਰਾਜਐਸਾਬਢਾਕਿਸਾਰੇਜੰਬੂਦੀਪਕਾ ਰਾਜਾ ਹੈ
ਅਚਲਰਾਜ ਕਰਨੇਲਗਾ ਔਰ ਅਪਨੇ ਨਾਮਕਾ ਸੰਬਤ ਬਾਂਧਾ
ਕਿਤਨੇ ਦਿਨਕੇ ਬਾਦ ਰਾਜਾਕੇ ਜੀਮੇਂ ਆਈ ਕਿ ਜਿਨਮੁਲਕੋਂ
ਕਾਨਾਮ ਮੈਂਸੁਨਤਾਹੂੰ ਉਨਕੋ ਦੇਖਨਾ ਭੀ ਚਾਹੀਏਯੇਹ ਬਿਚਾਰ
ਰਾਜਗੱਦੀ ਛੋਟੇ ਭਾਈਭਰਥਰੀਕੋਦੇ ਜੋਗੀਬਣ ਦੁਨੀਆਕੀ
ਸੈਰਕੋ ਚਲਾ॥ ਏਕਬ੍ਰਹਮਣਉਸਸ਼ਹਿਰਮੇਂ ਤਪਸਿਆ ਕਰਤਾ
ਥਾ ਇਕਦਿਨ ਦੇਵਤੇ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਬ੍ਰਹਮਣਕੋਦੀਆ ਔਰ
ਕਹਾਜੋਕੋਈ ਇਸਫਲਕੋਖਾਵੇਗਾ ਸੋ ਅਮਰ ਹੋਵੇਗਾ ਬ੍ਰਹਮਨ
ਫਲ ਲੈ ਘਰਮੇਂ ਆਯਾ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਨੀਸੇ ਸਬ ਬ੍ਰਿਤੰਤ ਕਹਾ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਕਰਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਬਹੁਤ ਰੋਈਅਰ
ਕਹਾ ਜਬਤਕ ਜੀਤੇਰਹੇਂਗੇਤਬਟਕ ਭੀਖਮਾਂਗੇਂਗੇ ਬੜਾਪਾਪ
ਭੁਗਤਨਾ ਪੜੇਗਾ ਇਸਸੇ ਮਰਨਾਭਲਾਹੈ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬੋਲਾ
ਵਹਾਂਸੇਤੋਮੈਂ ਲੇਆਯਾਪਰਤੇਰੀ ਬਾਤ ਸੁਨਕੇ ਮੇਰੀ ਹੋਸ਼ ਉਡ
ਗਈਅਬਜੋਤੂੰ ਬਤਾਵੇਂ ਸੋਕਰੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਨੀ ਨੇ ਕਹਾ ਇਹਫਲ
ਰਾਜਾ ਕੋ ਦੇਹ ਇਸਕੇਬਦਲੇ ਧਨ ਪਦਾਰਥ ਲੇ ਜਿਸਸੇ ਦੀਨ
ਦੁਨੀਆਕਾ ਕਾਮਸੌਰੇ ਬ੍ਰਹਮਨਬਾਤਸੁਨਕੇ ਰਾਜਾਪਾਸ ਗਿਆ
ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਹੀ ਫਲ ਕਾਹਾਲ ਬਿਆਨਕੀਆ ਔਰ ਕਹਾ ਹੇ

ਰਾਜਾ ਏਹ ਫਲ ਆਪ ਲੀਜੀਏ ਮੁਝੇ ਕੁਛ ਲਛਮੀ ਦੀਜੀਏ ਆਪਕੇ ਚਿਰੰਜੀਵ ਰਹਿਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਜਾ ਬਡੀ ਸੁਖੀ ਵਸੇਗੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋ ਏਕ ਲਾਖ ਰੁਪਯਾ ਦੀਆ ਫਲ ਲੇਕਰ ਅਪਨੇ ਮਹਲ ਮੇਂ ਆਯਾ ਰਾਣੀ ਕੋ ਬਹੁਤ ਚਾਹਤਾ ਥਾ ਉਸਕੋ ਦੇਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਣੀ ਏਹ ਫਲ ਤੂੰ ਖਾਹ ਅਮਰ ਹੋਵੇਂਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੁਆਨ ਰਹੇਂਗੀ ਰਾਣੀ ਨੇ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸੁਨਕਰ ਰਾਜਾ ਸੇ ਫਲ ਲੇ ਲੀਆ ਰਾਜਾ ਕਚਹਿਰੀ ਮੇਂ ਆਯਾ ਪੀਛੇ ਰਾਣੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦੋਸਤ ਹਾਥੀ ਵਾਨ ਕੋ ਓਹ ਫਲ ਦੀਆ ਬਖੂਬੀ ਬਿਆਨ ਕੀਆ ਤੋ ਉਸ ਨੇ ਲੇਕਰ ਅਪਨੀ ਦੋਸਤ ਵੇਸ੍ਵਾ ਕੋ ਦੀਆ ਔਰ ਬਖੂਬੀ ਬਿਆਨ ਕੀਆ ਜੈਸੇ ਸੁਨਾਥਾ ਤੈਸੇ ਸੁਨਾਇਆ ਤਬ ਉਸ ਵੇਸ੍ਵਾ ਨੇ ਸੁਨ ਕਰ ਫਲ ਦੇਖ ਕਰ ਵਿਚਾਰਾ ਕਿ ਏਹ ਫਲ ਰਾਜਾ ਕੇ ਲਾਇਕ ਹੈ ਇਹ ਬਾਤ ਜਾਨ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾ ਇਕਰ ਫਲ ਕੋ ਦੀਆ ਰਾਜਾ ਨੇ ਫਲ ਲੇ ਲੀਆ ਔਰ ਉਸ ਵੇਸ੍ਵਾ ਕੋ ਬਹੁਤ ਸਾ ਧਨ ਦੀਆ ਫਲ ਦੇਖ ਕਰ ਅਪਨੇ ਜੀ ਮੇਂ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਜੀਅ ਮੈਂ ਕਹਿਨੇ ਲਗਾ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਮਾਯਾ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਸਸੇ ਅਖੀਰ ਨਰਕ ਮੇਂ ਪੜ-ਤਾ ਹੈ ਇਸਸੇ ਬੇਹਤਰ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਤਪੱਸਿਆ ਕੀਜੀਏ ਭਗ-ਵਾਨ ਕੀ ਯਾਦ ਮੇਂ ਰਹੀਏ ਜਿਸਸੇ ਆਗੇ ਕੋ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਏਹ ਬਾਤ ਦਿਲ ਮੇਂ ਰਖਕੇ ਮਹਲ ਮੇਂ ਗਇਆ ਰਾਣੀ ਸੇ ਪੂਛਾ ਤੂੰ ਨੇ ਉਸ ਫਲ ਕੋ ਕਯਾ ਕੀਆ ਰਾਣੀ ਨੇ ਕਹਾ ਓਹ ਫਲ ਮੈਂ ਖਾ ਗਈ ਤਬ ਓਹ ਫਲ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦਿਖਾ ਦੀਆ ਰਾਣੀ ਚੁਪ ਹੋ ਗਈ ਅਰ ਕੁਛ ਜੁਆਬ

ਦੇ ਨਾ ਸਕੀਰਾਜਾਨੇ ਮਹਲ ਸੇ ਬਾਹਰਆਇਕਰਫਲਕੋਂ ਧੋਇ ਕਰ ਖਾਇਲੀਆ ਅਰ ਰਾਜਕੋ ਛੋਡਕਰਜੋਗੀ ਬਨ ਬਿਨਾਕਹੇ ਸੁਣੇ ਅਕੇਲੇਬਨਕੋ ਸਿਧਾਰਾਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤਕਾਰਾਜ ਖਾਲੀ ਰਹ ਗਿਆ ਇਹ ਖਬਰ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰਕੋ ਪਹੁੰਚੀਉਸਨੇਏਕਦੇਵ ਕੋ ਧਾਰਾ ਨਗ੍ਰੀਕੀਰਖਵਾਲੀਕਉਹੇਜਾਰਾਤਦਿਨਓਹ ਦੇਵਨਗ੍ਰੀ ਕੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕਰੈ ਚਉਕੀ ਦੇਵੇ ਇਸਬਾਤਕੀ ਖਬਰ ਸਭੀ ਮੁਲਕੋਂ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚੀਕਿਰਾਜਾਭਰਥਰੀਰਾਜ ਛੋਡਕਰ ਬਨਬਾਸੀ ਹੋਯਾਹੈ ਇਹਖਬਰਰਾਜਾਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤਸੁਨਕਰਤੁਰਤ ਅਪਨੇ ਦੇਸਮੇਂ ਆਯਾਉਸਵਕਤਆਧੀਰਾਤਕਾਸਮਾਥਾ ਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਅਪਨੇਮਹਲੋਂਕੋ ਜਾਤਾਥਾ ਤਬਉਸੀਵਕਤਦੇਵਨੇ ਪੁਕਾਰਾ ਤੂੰ ਕੌਨਹੈ ਅਰ ਕਹਾਂਜਾਤਾਹੈ ਖੜਾ ਰਹੁ ਔਰ ਤੁਮ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਬਤਾਓਤਬਰਾਜਾਨੇਕਹਾਮੈਂ ਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤਹੋਂਅਪਨੇਨਗਰਮੇਂ ਮਹਿਲਕੋ ਜਾਤਾਹੋਂ ਤੂੰ ਕਉਨਹੈ ਜੋਮੁਝਕੋ ਰੋਕਤਾਹੈ ਤਬਦੇਵ ਬੋਲਾ ਮੈਂ ਰਾਜਾ ਇੰਦਰਕੀ ਆਗਿਆਸੇ ਇਸ ਨਗਰਕੀ ਰਖ ਵਾਲੀਕਰਤਾਹੂੰਜੇਕਰਤੂੰਸੱਤ ਰਾਜਾ ਬਿਕ੍ਰਮਹੋਤਬਪਹਿਲੇਮੇਰੇਸੇ ਲੜੋ ਪੀਛੇ ਮਹਲਾਂ ਕੋ ਜਾਓ ਏਹ ਸੁਨ ਕਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੇਵ ਕੋ ਲਲਕਾਰਾਓਹਦੇਵਭੀਸਾਮਨੇ ਆਇਆਤੋ ਲੜਾਈਹੋਨੇ ਲਗੀ ਨਿਦਾਨਰਾਜਾਨੇਦੇਵਕੋਪਛਾੜਾਰਾਜਾ ਦੇਵਕੀਛਾਤੀ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਬੈਠਾਦੇਵਬੋਲਾਹੇਰਾਜਾਤੈਨੇ ਮੇਰੇਕੋ ਪਛਾੜਾਹੈ ਪਰਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੀਵਦਾਨਦੇਤਾਹੋਂ ਰਾਜਾਨੇ ਹਸਕਰ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕੋਈ ਦੀਵਾਨਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਦਾਨਦੇਤਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਮਾਰ ਡਾਲੈਗਾ ਤੂੰ ਜੀਵ

ਦਾਨ ਕੈਸੇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਉਸ ਦੇਵਨੇ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਾਲਸੇ ਬਚਾਤਾ ਹੂੰ ਪਹਿਲੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਪੀਛੇ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਰਾਜ ਕਰੀਓ ਰਾਜਾ ਦੇਵ ਕੋ ਛੋਡ ਅਰ ਬਾਤ ਕੋ ਦਿਲ ਦੇ ਕੇ ਸੁਨਨੇ ਲ-ਗਾ ਦੇਵਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਨ ਏਕ ਚੰਦ੍ਰ ਭਾਨ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਬਡਾ ਨਾਮੀ ਵਾ ਦਾਨੀ ਥਾ ਇਤਫਾਕਨ ਇਕ ਦਿਨ ਜੰਗਲ ਕੋ ਨਿਕਲ ਗਜਾ ਦੇਖਤਾ ਕਿਆ ਹੈ-ਦਰਖਤ ਸੇ ਏਕ ਤਪਸ੍ਵੀ ਉਲਟਾ ਲਟਕ-ਤਾ ਹੈ ਧੂਣੀਆਂ ਧੁਖ ਰਹੀ ਹੈਂ ਧੂਆਂ ਪੀਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਲੇਤਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਨਾ ਕਿਸੀ ਸੇ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਉਸ ਕਾ ਏਹ ਹਾਲ ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਜਾ ਆਪਨੇ ਘਰ ਆਇਆ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਬੈਠ ਕਰ ਰਾਜਾ ਚੰਦ੍ਰ ਭਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਕੋਈ ਐਸਾ ਭੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਤਪਸ੍ਵੀ ਕੋ ਲੈ ਆਵੈ ਉਸ ਕੋ ਲਾਖ ਰੁਪਯਾ ਮਿਲੇਗਾ ਤੋ ਏਕ ਵੇਸ੍ਵਾ ਨੇ ਰਾਜਾ ਸੇ ਅਰਜ ਕਰੀ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤੋ ਉਸ ਤਪਸ੍ਵੀ ਸੇ ਏਕ ਬਾਲਕ ਪੈਦਾ ਕਰ ਉਸ ਕੇ ਕਾਂਧੇ ਪਰ ਉਠਵਾ ਕਰ ਲੇ ਆਊਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਨ ਕਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਬਡਾ ਅਚੰਬਾ ਪੈਦਾ ਹੂਆ ਔਰ ਆਪਨੇ ਦਿਲ ਸੇ ਤਪਸ੍ਵੀ ਕੇ ਲਾਨੇ ਕਾ ਬੀੜਾ ਉਠਵਾ ਕੇ ਵੇਸ੍ਵਾ ਕੋ ਰੁਖਸਤ ਕੀਆ ਓਹ ਬਨ ਮੇਂ ਗਈ ਤਪਸ੍ਵੀ ਕੇ ਸਥਾਨ ਪਰ ਪਹੁੰਚੀ ਦੇਖਾ ਤੋ ਤਪਸ੍ਵੀ ਉਲਟਾ ਲਟ-ਕਾ ਹੂਆ ਹੈ ਨਾ ਕੁਛ ਖਾਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕੁਛ ਪੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੂਕ ਰਹਾ ਹੈ ਗਰਜ਼ ਉਸ ਵੇਸ੍ਵਾ ਨੇ ਹਲਵਾ ਪਕਾਇ ਕੇ ਉਸ ਤਪਸ੍ਵੀ ਕੇ ਮੂੰਹ ਮੇਂ ਦੀਆ ਮੀਠੇ ਕੇ ਸਬਬ ਚਾਟ ਗਿਆ ਵੇਸ੍ਵਾ ਨੇ ਹੋਰ ਗਲਾ ਦੀਆ-ਇਸੀ ਤਰਹ ਸੇ ਦੋ ਰੋਜ ਬਰਾਜੀ ਕੇ ਹਲਵਾ ਚਟਾਯਾ ਤੋ ਹੁਸ਼ਿ-ਆਰ ਹੂਆ ਏਕ ਕੁੱਵਤ ਹੂਈ ਫਕੀਰ ਨੇ ਆਂਖ ਖੋਲੀ ਦਰਖਤ ਸੇ

ਨੀਚੇ ਉਤਰ ਵੇਸ੍ਵਾਕੋ ਪੂਛਾ ਤੂੰ ਈਹਾਂ ਕਿਸ ਕਾਮ ਕੋ ਆਈ ਹੈਂ ਵੇਸ੍ਵਾਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਦੇਵਕੰਨਜਾਹੂੰ ਸੁਰਗਮੇਂ ਤਪੱਸਯਾ ਕਰਤੀਥੀ ਅਬਇਸਬਨਮੇਂ ਆਈਹੂੰਫਿਰਤਪਸ੍ਵੀਨੇਕਹਾਤੁਮਰਾ ਮਕਾਨ ਕਹਾਂਹੈਤਬਉਹ ਵੇਸ੍ਵਾਆਪਨੀਕੁਟੀਆਮੇਂ ਲੇ ਗਈ ਖਟ ਰਸ ਭੋਜਨਕਰਵਾਏਤਪਸ੍ਵੀ ਨੇ ਧੂਆਂ ਪੀਨਾ ਛੋੜ ਦੀਆ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਖਾਣਾਖਾਵੇ ਪਾਨੀਪੀਵੇਨਦਾਨਕਾਮਦੇਵਨੇਉਸੇ ਸਤਾਯਾ ਫਿਰ ਤਪਸ੍ਵੀ ਨੇ ਉਸੇ ਭੋਗਨਾ ਚਾਹਾ ਜੋਗਖੋਯਾ ਭੋਗਕੀਆ ਵੇਸ੍ਵਾਨੇ ਗਰਭਧਾਰਨਕੀਆ ਨੌ ਮਹੀਨੇ ਬਾਦ ਲੜਕਾਪੈਦਾਹੂਆ ਤਬ ਉਸਰੰਡੀਨੇ ਤਪਸ੍ਵੀ ਸੇ ਕਹਾ ਗੁਸਾਈਂਜੀ ਅਬ ਚਲ ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾਕਰੀਏ ਜੀ ਜਿਸ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪਾਪ ਕਟ ਜਾਵੇਂ ਐਸੀ ਬਾਤੋਂ ਮੈਂ ਭੁਲਾਯਾਲੜਕਾਕਾਂਧੇਪਰਚੁਕਵਾਯਾਰਾਜਾਕੇਦਰਬਾਰ ਕੋਚਲਨੇ ਲਗੀ ਜਹਾਂ ਉਸ ਬਾਤਕਾਬੀੜਾਉਠਵਾ ਕਰ ਆਈ ਥੀ ਰਾਜਾਕੇਸਾਹਮਨੇ ਪਹੁੰਚੀ ਰਾਜਾਨੇ ਉਸਕੋ ਦੂਰਤੇਹੀਪਹਿਚਾਨੰ ਲੀਆ ਲੜਕੇਕੋਤਪਸ੍ਵੀਕੇ ਕਾਂਧੇ ਪਰ ਦੇਖਾ ਤਬ ਉਸੀ ਵਕਤ ਰਾਜਾਨੇ ਆਪਨੀਮਜਲਸ ਬੀਚ ਕਹਾ ਦੇਖੋਤੋਸਹੀਏਹ ਵੋਹੀ ਵੇਸ੍ਵਾਹੈ ਜੋ ਜੋਗੀਕੋ ਲੇਨੇ ਗਈ ਥੀ ਸਭਾਕੇਲੋਗੋਂਨੇਹਾਥ ਜੋੜਕਰ ਬੇਨਤੀਕਰੀ ਹੇਮਹਾਰਾਜਏਹਵੋਹੀਵੇਸ੍ਵਾਹੈਜੋ ਕਰਾਰ ਕਰਗਈ ਥੀ ਸੋ ਕਰਲਾਈਹੈ ਇਤਨੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਜਬ ਜੋਗੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸੁਨੀਆਂ ਤਬ ਆਪਨੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਸਮਝਗਯਾ ਕਿ ਰਾਜਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਤਪੱਸਯਾ ਡਿਗਾਨੇ ਲੀਏ ਜਤਨਕੀਆਹੈ ਜੋਗੀ ਏਹ ਵਿਚਾਰ

ਕੇ ਵਹਾਂ ਸੇ ਉਲਟਾ ਫਿਰਾ ਲੜਕੇ ਕੇ ਕਾਂਧੇ ਸੇ ਪਟਕ ਦੀਆ ਫਿਰ ਜੰਗਲਕੇ ਬੀਚ ਜਾਕਰ ਤਪ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਥੋੜੇ ਦਿਨਕੇ ਬਾਦ ਉਸ ਰਾਜਾ ਕਾ ਕਾਲ ਹੂਆ ਉਸ ਜੋਗੀ ਕਾ ਜੋਗ ਪੂਰਾਹੂਆ ਗਰਜ਼ਯੇਹ ਹੈਰਾਜਾ ਤੁਮਤੀਨਆਦਮੀਏਕਲਗਨ ਮੇਂ ਏਕਹੀ ਨਛੱਤ੍ਰਮੇਂ ਏਕਹੀ ਜੋਗ ਏਕ ਹੀ ਮਹੂਰਤਮੇਂ ਪੈਦਾ ਹੂਏ ਹੋ ਤੁਮ ਤੋ ਈਹਾਂ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਹੋ ਦੂਜਾਏਕ ਤੇਲੀਕੇਘਰ ਮੇਂ ਤੀਸਰਾ ਘੁਮਿਆਰ ਕੇ ਘਰਮੇਂ ਪੈਦਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤੁਮਤੋਰਾਜ ਯਹਾਂ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤੇਲੀਕੇ ਬੇਟੇ ਪਾਤਾਲਕਾ ਰਾਜ ਕਰਨਾਥਾ ਸੋ ਘੁਮਿਆਰ ਸਭ ਜੋਗ ਸਾਧਕਰ ਮਰਘਟ ਮੇਂ ਪਸਾਚ ਬਨ ਕਰ ਸਿਰਸਕੇ ਦਰਖ਼ਤਸੇਂ ਉਲਟਾ ਲਟਕਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਮਾਰਨੇ ਕੇ ਫਿਕਰ ਮੇਂ ਹੈ ਅਗਰ ਉਸਸੇ ਬਚੇਂਗਾ ਤੋ ਤੂੰਅਟਲ ਰਾਜ ਕਰੇਂਗਾ ਇਸ ਬਾਤ ਸੇ ਖਿਆਲ ਕਰ ਖ਼ਬਰਦਾਰਹੋ ਤੂੰਉਸਸੇ ਗ਼ਾਫ਼ਲ ਮਤ ਹੋ ਏਹਬਾਤ ਕਹਿਕਰਦੇਵਤੋਚਲਤਾਰਹਾ ਰਾਜਾ ਅਪਨੇਮਹਿਲਮੇਂਗਯਾ ਜਬਸੁਬਹਹੂਈਰਾਜਾਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਬੈਠਾ ਦਰਬਾਰ ਆਮਕੋਹੁਕਮ ਹੂਆ ਜਿਤਨੇਛੋਟੇ ਬਡੇ ਨੌਕਰ ਥੇ ਸਭ ਨੇ ਨਜ਼ਰੇਂਦੀਂ ਸ਼ਾਦੀਆਨੇ ਬਾਜੇ ਗਾਜੇ ਖ਼ੂਬਉਮਦਾ ਬਜਨੇ ਲਗੇ ਸਾਰੇਸ਼ਹਿਰਕੋ ਅਜਬ ਤਰਹ ਕੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਜਾਬਜਾ ਘਰਬਾਹਰ ਨਾਚ ਰਾਗਮਚਗਿਆ ਰਾਜਾ ਤਖਤ ਪਰਬੈਠਕੇ ਧਰਮ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਪਰਜਾ ਕੋ ਖ਼ੂਬ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਲਗਾ ਏਕ ਦਿਨ ਕਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਕਿ ਸਾਥ ਸੀਲ ਨਾਮ ਏਕ ਜੋਗੀ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਏਕ ਫਲ ਲੇਕਰ ਰਾਜਾ

ਕੀ ਸਭਾਮੇਂ ਆਯਾ ਫਲਰਾਜਾ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਦੀਆ ਅਰ ਆਪ ਆਸਨ ਬਿਛਾਇਕਰ ਬੈਠਗਿਆ ਤੋ ਏਕਘੜੀਕੇ ਬਾਦ ਜੋਗੀ ਚਲਾਗਯਾ ਰਾਜਾਨੇ ਮਹਾ ਦੇਵਨੇ ਜੋ ਕਹਾ ਥਾ ਵੋਹੀ ਨਾ ਹੋਏਹ ਗੁਮਾਨ ਕਰ ਖ਼ਜ਼ਾਨਚੀ ਸੇ ਕਹਾ ਏਹ ਫਲ ਅੱਛੀ ਤਰਹ ਸੇ ਰਖਨਾਔਰਦੂਸਰੇਦਿਨਆਯਾ ਇਸੀਤਰਹਸੇ ਏਕ ਫਲ ਰੋਜ ਦੇਜਾਵੇ ਏਕਦਿਨਰਾਜਾਅਪਨੇ ਘੋੜਿਓਂ ਕੋ ਦੇਖਨੇ ਤਬੇਲੇ ਮੇਂ ਗਯਾਮੁਸਾਹਿਬ ਸਭੀ ਸਾਥਹੀ ਥੇ ਜੋਗੀ ਵਹਾਂ ਪਹੁੰਚਾ ਉਸੀ ਤਰਹ ਸੇ ਫਲ ਰਾਜਾਕੇ ਹਾਥ ਦੀਆ ਰਾਜਾਨੇ ਉਸਫਲਕੋਹਾਥ ਸੇ ਉਛਾਲਾ ਏਕਬਾਰਹੀਹਾਥਸੇ ਗਿਰ ਪੜਾ ਤੋ ਬੰਦ੍ਰਨੇ ਪਕੜ ਕਰ ਤੋੜਡਾਲਾ ਤਬ ਏਕ ਲਾਲ ਬੀਚਸੇ ਨਿਕਲਾਰਾਜਾਅਰ ਮੁਸਾਹਿਬ ਉਸਕੀ ਜੋਤ ਦੇਖਕਰ ਹੈਰਾਨ ਹੂਏ ਰਾਜਾਨੇ ਜੋਗੀ ਸੇ ਕਹਾ ਤੁਮਨੇਲਾਲ ਮੁਝੇ ਕਿਸਵਾਸਤੇਦੀਆ ਜੋਗੀਨੇ ਕਹਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਮੇਂ ਲਿਖਾਹੈਖਾਲੀਹਾਥਇਤਨੀਜਗਹਨਾ ਜਾਵੇ-ਰਾਜਾ, ਗੁਰੂ,ਜੋਤਸ਼ੀ,ਵੈਦ,ਪੰਡਿਤ,ਬੇਟੀ ਕੇ ਘਰ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਕਿ ਫਲਦੀਏਫਲਮਿਲਤਾਹੈਹੇਰਾਜਾ ਤੁਮਯਹ ਏਕਲਾਲ ਕਹਿਤੇ ਹੋ ਮੈਂਨੇ ਤੋ ਜਿਤਨੇ ਫਲ ਤੁਝਕੋ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸਭਮੇਂ ਏਕ ਲਾਲ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਨਕੇ ਭੰਡਾਰੀ ਸੇ ਕਹਾ ਜਿਤਨੇ ਫਲ ਹੈਂ ਸਭੀ ਲੇ ਆਓ ਰਾਜਾਕੀ ਆਗਿਆਪਾਇ ਭੰਡਾਰੀ ਲੇ ਆਯਾ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸਭ ਫਲ ਤੋੜ ਡਾਲੇ ਸਭਮੇਂ ਸੇ ਏਕਏਕ ਲਾਲ ਕੀਮਤੀ ਨਿਕਲਾ ਇਤਨੇਲਾਲਦੇਖਰਾਜਾਨਿਹਾਇਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੂਆਜੂਾ-ਹਰੀ ਕੋਬੁਲਾਇਕਰਤਨਕਾਮੋਲਪੂਛਾ ਅਰ ਕਹਾ ਧਰਮਸੇ

ਕਹਨਾ ਜੁਾਹਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਬਡੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸਾਥ ਏਹੀ ਚਲਤਾ ਹੈ ਧਰਮ ਸੇ ਕਹੂ ਕਰੋੜੋਂ ਕੇ ਕਰੋੜੋਂ ਤਕਇਕਕੀ ਕੀਮਤਭੀ ਥੋੜੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਰੰਗ ਢੰਗ ਸਭ ਦਰੁਸਤਹੈ ਅਗਰ ਏਕ ਲਾਲ ਕੀ ਕੀਮਤ ਏਕ ਮੁਲਕ ਕਹੋ ਤੋ ਠੀਕਹੈਏਹ ਸੁਨਰਾਜਾ ਖ਼ੁਸ਼ ਹੂਆ ਜਵਾ ਹਰੀਕੋਰੁਖਸਤਕੀਆ ਜੋਗੀ ਕਾਹਾਥਪਕੜ ਕਰ ਰਾਜ ਗਦੀ ਪਰ ਜਾ ਬੈਠਾ ਕਹਾਮੇਰਾਤੋਮੁਲਕਸਾਰਾਏਕ ਲਾਲਕੀ ਕੀਮਤ ਹੈਤੁਮਨੇ ਦਿਗੰਬਰਹੋਕਰਮੁਝਕੋਇਸ ਕਦਰ ਰਤਨ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਸਬਾਤਕਾ ਕਿਆ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਤੁਮਮੁਝ ਸੇ ਕਹੋ ਜੋਗੀ ਬੋਲਾ ਹੇਹ ਬਾਤ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨੀ ਅੱਛੀ ਨਹੀਂ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਔਖਧਵਰ ਕਾ ਅਹਿਵਾਲ ਹਰਾਮਕਾਖਾਨਾਬੁਰੀਬਾਤਏਹਸਭਾ ਮੇਂਕਹਨੀ ਅੱਛੀ ਨਹੀਂ ਕਿੰਤ ਮੈਂ ਕਹੂੰਗਾ ਏਹ ਕਾਇਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਤ ਛੀ ਕਾਨ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੈ ਸੋ ਲੁਕੀ ਨਹੀਂਰਹਿਤੀ ਚਾਰ ਕਾਨਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਤਾਕੋਈਨਹੀਂ ਔਰ ਦੋ ਕਾਨਕੀ ਬਾਤਤੋਬ੍ਰਹਮਾਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਆਦਮੀ ਕੀ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ। ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਨ ਰਾਜਾ ਜੋਗੀ ਕੋ ਨਿਰਾਲਾ ਲੈ ਬੈਠਾ ਅਰ ਕਹਾ ਹੇ ਗੁਸਾਂਈ ਜੀ ਇਸ ਕਦਰ ਲਾਲ ਮੁਝਕੋ ਦੀਏ ਅਰ ਭੋਜਨ ਏਕ ਦਿਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਮੈਂ ਤੁਮਸੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੂੰ ਅਪਨਾ ਮਤਲਬ ਜੋਹੈ ਸੋ ਕਹੋ ਜੋਗੀ ਬੋਲਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਨਦੀਕੇ ਤੀਰ ਪਰ ਏਕ ਮਹਾਂ ਸ਼ਮਸਾਨ ਹੈ ਮੈਂ ਵਹਾਂ ਬੈਠ ਕਰ ਅਪਨੇ ਇਸ਼ਟ ਮੰਤ੍ਰ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਉਸਕੇ ਸਿਧ ਕੀਏ ਤੇ ਮੁਝ ਕਉ

ਅਠਾਰਹਸਿੱਧੀਮਿਲੇਗੀ ਅਰਮੈਂ ਤੁਮਸੇ ਏਕ ਭਿੱਛਿਆ ਮਾਂਗ੍ਤਾ
ਹੂੰ॥ ਏਕ ਰਾਤਭਰਤੁਮਮੇਰੇਪਾਸਰਹਨਾਤੁਮਰੇਰਹਿਨੇਸੇ ਮੰਤ੍ਰ
ਸਿੱਧ ਹੋਵੇਗਾ ਤਬ ਰਾਜਾਨੇਕਹਾ ਬਹੁਤਖੂਬਮੈਂ ਆਊਂਗਾ ਵੋਹ
ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਤਾ ਜਾਓ ਜੋਗੀ ਬੋਲਾ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਵਦੀ ਚੌਦਸ
ਮੰਗਲ ਵਾਰਕੋ ਸਾਂਝ ਸਮੇ ਹਥਿਆਰ ਬਾਂਧਕਰ ਅਕੇਲੇ ਮੇਰੇ
ਪਾਸਆਓ ਰਾਜਾਨੇਕਹਾ ਮੈਂਨਿਸਚੇਕਰਆਊਂਗਾ ਏਹਬਚਨ
ਰਾਜਾਸੇ ਲੇਕਰ ਜੋਗੀਵਿਦਾ ਹੂਆ ਰਾਜਾਘਰਮੇਂ ਜਾਕਰਬੈਠਾ
ਅਰ ਅਪਨੇ ਜੀ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰਨੇਲਗਾ ਔਰਦੇਵਕਾਕਹਨਾ ਯਾਦ
ਆਯਾ ਪਰੰਤੂ ਸਮੇ ਪਰ ਏਕਲਾਸ਼ਸਤ੍ਰਬਾਂਧਕਰਊਹਾਂਪਹੁੰਚਾ
ਜੋਗੀਕੋ ਜਾਕਰ ਆਦੇਸ ਸੁਨਾਯਾ ਜੋਗੀਨੇਕਹਾ ਆਓ ਰਾਜਾ
ਬੈਠੀਏ ਰਾਜਾ ਬੈਠਾ ਦੇਖਤਾ ਕਜਾਹੈ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਭੂਤਪ੍ਰੇਤ
ਪਿਸਾਚ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਧਰੇ ਨਾਚਤੇਹੈਂ ਜੋਗੀ ਬੀਚਬੈਠਾਦੋ
ਕਪਾਲਬਜਾਤਾਹੈਰਾਜੇਨੇਦੇਖਕਰਕੁਛਡਰਭੈਨਾ ਕੀਆਜੋਗੀ
ਕੋ ਕਹਾ ਕਿਆ ਆਗਿਆ ਹੈ ਜੁਗੀਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ
ਦੱਖਨ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਦੋ ਕੋਸ ਪਰ ਏਕ ਘਟਹੈ ਉਸਮੇਂ ਸਿਰਸੂ
ਕੇ ਦਰਖਤ ਸਾਥ ਏਕ ਮੁਰਦਾ ਲਟਕਤਾਹੈ ਉਸ ਮੇਰੇ ਪਾਸ
ਤੁਰਤ ਲਾਓ ਮੈਂ ਈਹਾਂ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾਹੂੰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਉਧਰਭੇਜ
ਕਰ ਆਪ ਆਸਨ ਪਰ ਜਪ ਕਰਨੇਲਗਾਏਕ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ
ਦੂਜੇ ਮੀਹ ਕੀ ਸੀ ਝੜੀਥੀ ਕਿ ਆਜਹੀਬਰਸਕੇ ਫੇਰ ਕਬੀ
ਨਹੀਂ ਬਰਸੇਗਾ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਐਸਾਗੁਲ ਕਰਤੇਥੇ ਕਿ ਸੂਰਬੀਰ
ਭੀਦੇਖਕਰਘਬਰਾਜਾਵੇ ਲੇਕਨਰਾਜਾਅਪਨੇ ਰਾਹਪਰਚਲਾ

ਜਾਤਾਥਾ ਸਾਂਪ ਆਨਕੇ ਪਾਓਂ ਸੇ ਲਿਪਟਜਾਤੇਥੇ ਰਾਜਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਛੁਡਾਦੇਤਾਥਾ ਨਿਦਾਨਜਿਉਂ ਤਿਉਂ ਬਾਦਘਾਟਕਠਿਨ ਕਰ ਰਾਜਾ ਉਸ ਮਸਾਨ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਖਤਾ ਕਿਆ ਹੈ ਭੂਤ ਆਦਮੀ ਕੋ ਪਕੜ ਪਕੜ ਦੇਹ ਮਾਰਤੇਹੈਂ ਡਾਇਨਲੋਕੋਂ ਕੇਕਲੇਜੇਚਾਟਤੀਹੈ ਸ਼ੇਰਦਾੜ੍ਹਤੇਹੈਂ ਹਾਥੀਚਿਘਾਰਤੇਹੈਂ ਗਰਜ਼ ਉਸ ਦਰਖਤ ਕੋ ਜੋ ਧਿਆਨ ਦੇਕਰ ਦੇਖਾ ਜੜ ਸੇ ਲੇ ਸਿਰ ਤਕ ਹਰ ਏਕ ਡਾਲ ਪਾਤ ਉਸਕਾ ਜਲਤਾਹੈ ਔਰਹਰਏਕ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਏਕ ਰਉਲਾਬਲਵਾਹੋਤਾਹੈ ਮਾਰੋਮਾਰੋਫੜੋ ਜਾਨੇਨਾਪਾਵੇ ਮਗਰ ਰਾਜਾ ਉਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਡਰਾ ਨਹੀਂ ਲੇਕਨ ਅਪਨੇਜੀਯਮੇਂ ਕਹਨੇਲਗਾ ਹੋ ਨਾ ਹੋ ਏਹਵਹੀ ਜੋਗੀ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਬਾਤ ਮੁਝ ਕੋ ਦੇਵਨੇ ਕਹੀਥੀ ਪਾਸਜਾਕਰਦੇਖਾ ਏਕ ਮੁਰਦਾ ਰੱਸੀਕੇਸਾਥ ਬਾਂਧਾ ਲਟਕਤਾਹੈਉਲਟਾਮੁਰਦਾ ਦੇਖ ਰਾਜਾ ਖੁਸ਼ਹੂਆ ਮੇਰੀਮੇਹਨਤਅਬਸਫਲ ਹੋਗਈ ਖੰਡਾ ਅਰਢਾਲਲੇਕਰਨਿਰਭਉ ਉਸ ਦਰਖਤਕੇਊਪਰਚੜ੍ਹਗਿਯਾ ਏਕ ਹਾਥ ਤਲਵਾਰਕਾ ਮਾਰਾ ਰੱਸੀ ਕਟ ਗਈ ਜੋਮੁਰਦਾਥਾ ਓਹ ਨੀਚੇ ਗਿਰ ਪੜਾਗਿਰਤੇਹੀ ਚਾਂਗਾ ਮਾਰਮਾਰ ਰੋਨੇਲਗਾ ਰਾਜਾਨੇ ਉਸਕੀਅਵਾਜ਼ ਸੁਨਖੁਸ਼ਹੋਕਰਦਿਲਮੇਂ ਕਹਾ ਭਲਾ ਯੇਹ ਆਦਮੀਜੀਤਾਤੋ ਹੈ ਰਾਜਾਨੇ ਉਤਰਕੇ ਉਸਕਉ ਪੂਛਾਤੂ ਕੌਣਹੈਂ ਓਹ ਸੁਨ ਕਰ ਕੇ ਖਿਲਖਿਲਾ ਕਰ ਹਸਾ ਰਾਜਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਬਡਾ ਅਚੰਭਾਹੂਆ ਫਿਰ ਵੁਹ ਮੁਰਦਾ ਉਸੀਦਰਖਤ ਸੇ ਜਾ ਲਟਕਾ ਰਾਜਾ ਫਿਰ ਦਰਖਤ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਉਸਕੋ

ਬਗਲਮੇਂ ਦਬਾਇ ਕਰ ਨੀਚੇ ਉਤਰ ਆਯਾ ਅਰ ਕਹਾ ਅਰੇ ਚੰਡਾਲ ਤੂ ਕੌਨਹੈ ਮੁਝਸੇ ਕਹੋ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਜਬਾਬ ਨਾਦੀਆ ਰਾਜਾਨੇ ਸੋਚਕਰ ਜੀਮੇਂ ਕਹਾ ਸ਼ਾਯਦ ਯੇਹ ਵਹੀ ਤੇਲੀਹੈ ਜੋ ਦੇਵਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਜੋਗੀ ਨੇ ਮਸਾਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਏਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸਕੋ ਮਗਰਪੀਛੇ ਡਾਲ ਜੋਗੀਪਾਸ ਲੇਚਲਾ ਜੋਪ੍ਰਾਣੀ ਐਸੀ ਸਾਹਸ ਕਰੇਗਾ ਓਹ ਸਿੱਧ ਹੋਗਾ ਬੈਤਾਲਨੇ ਪੂਛਾ ਤੂ ਕੌਣ ਹੈ ਮੁਝੇ ਕਹਾਂਲੀਏਜਾਤਾਹੈਂ ਰਾਜਾਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਹੋਂ ਤੁਝੇ ਜੋਗੀਕੇਪਾਸ ਲੀਏ ਜਾਤਾਹੂੰ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਏਕ ਸ਼ਰਤ ਸੇ ਚਲਤਾਹੂੰ ਜੋ ਰਸਤੇਮੇਂ ਤੂੰ ਬੋਲੇਂਗਾ ਤਉਮੈਂ ਉਲਟਾ ਫਿਰ ਆਊਂਗਾ ਰਾਜਾਨੇ ਉਸਕੀ ਸ਼ਰਤ ਮਾਨ ਔਰ ਲੇ ਚਲਾ ਫਿਰ ਬੈਤਾਲ ਬੋਲਾ ਐ ਰਾਜਾ ਪੰਡਤ ਚਤੁਰ ਬੁਧਿਮਾਨ ਜਤ੍ਰ ਲੋਕ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਦਿਨ ਤੋ ਗੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਕੇ ਅਨੰਦ ਸੇ ਕਟਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੂਰਖੋਂਕੇ ਦਿਨ ਕਲ ਕਲ ਨੀਂਦ ਮੇਂ ਗੁਜਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸਸੇ ਬੇਹਤਰਹੈ ਕਿ ਇਤਨਾ ਰਾਹ ਅੱਛੀ ਬਾਤੋਂ ਮੇਂ ਕਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੋ ਮੈਂ ਕਥਾ ਕਹੂੰ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ॥

ਪਹਿਲੀ ਕਹਾਨੀ ੧

ਬੈਤਾਲ ਬੋਲਾਪ੍ਰਤਾਪਭਾਨ ਰਾਜਾਬਨਾਰਸਕਾਥਾ ਉਸਕੇ ਬੇਟੇ ਕਾ ਨਾਮਬ੍ਰਿਜਮੁਕਤਥਾ ਤਿਸਕੀਰਾਣੀਕਾਨਾਮ ਮਹਾਂਦੇਵੀਥਾ ਕਿ ਏਕਦਿਨ ਰਾਜਾਕੇ ਬੇਟੇਨੇ ਦੀਵਾਨਕੇ ਬੇਟੇ ਕੋ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਸ਼ਿਕਾਰਕੀਤਿਆਰੀਕਰੀ ਔ ਬਡੀਦੂਰਜੰਗਲਮੇਂ ਚਲਾਗਯਾ ਉਸ ਜਗਾਮੇਂ ਏਕ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਚਾਰੋਂਤਰਫ ਪੱਕਾ ਤਾਲਾਬ

ਬਨਾ ਹੂਆ ਥਾ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਕਵਲ ਫੂਲ ਹੂਏ ਥੇ ਸਾਰਸ ਚਕਵਾ ਚਕਵੀ ਮੁਰਗਾ ਬੀ ਪੰਛੀ ਕਲੋਲ ਕਰਤੇ ਬੈਠੇ ਥੇ ਉਸ ਤਾਲਾਵ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਤਰਾਂਹ ਤਰਾਂਹ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਥੇ ਬੜੀ ਗਾਹੜੀ ਛਾਯਾ ਸੀਤਲ ਸੁਗੰਧ ਮੰਦਮੰਦ ਪਵਨ ਚਲਤੀ ਥੀ ਜਨਾਵਰ ਚਹਿਕ ਰਹੇ ਥੇ॥ ਭਵਰੋਂ ਕੇ ਝੁੰਡ ਗੁੰਜਾਰਤੇ ਥੇ ਉਸ ਜਗਹ ਰਾਜਾ ਨੇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ ਹਾਥ ਮੂੰਹ ਧੋਯਾ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਗਏ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਬਾਹਰ ਕੋ ਆਇ ਅਪਨੇ ਡੇਰੇ ਪਰ ਪਹੁੰਚੇ ਕੁਛ ਦੇਰ ਠਹਿਰ ਫਿਰ ਸੈਰ ਕੋ ਜੋ ਨਿਕਲੇ ਤੋ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਏਕ ਰਾਜਾ ਕੀ ਬੇਟੀ ਦੇਵ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਆਈ ਉਸ ਤਾਲਾਵ ਮੇਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਆ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਸਹੇਲੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਲੇ ਵਹਾਂ ਇਧਰ ਉਧਰ ਫਿਰਨੇ ਲਗੀ ਰਾਜਾ ਭੀ ਫਿਰ ਰਹਾ ਥਾ ਅਚਾਨਕ ਰਾਜਪੁੱਤ੍ਰੀ ਸੇ ਚਾਰ ਨਜ਼ਰੇਂ ਹੂਈਂ ਦੇਖਤਾ ਹੀ ਰਾਜੇ ਕਾ ਬੇਟਾ ਫਰੇਫਤਾ ਹੂਆ ਅਪਨੇ ਜੀ ਮੈਂ ਕਹਿਨੇ ਲਗਾ ਐ ਚੰਡਾਲ ਕਾਮਦੇਵ ਮੁਝ ਗਰੀਬ ਕੋ ਕਯੋਂ ਸਤਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸ ਰਾਜ ਪੁੱਤ੍ਰੀ ਨੇ ਉਸ ਕਵਰ ਕੋ ਦੇਖ ਸਿਰ ਕੇ ਬੀਚ ਜੋ ਕਵਲ ਕਾ ਫੂਲ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਰੱਖਾ ਥਾ ਉਸ ਫੂਲ ਕੋ ਅਪਨੇ ਕਾਨ ਸੇ ਲਗਾ ਦਾਂਤ ਸੇ ਕਾਟ ਕੁਤਰ ਕੇ ਪਾਉਂ ਤਲੇ ਦੀਆ ਫਿਰ ਉਠਾ ਕਰ ਛਾਤੀ ਸੇ ਲਗਾਯਾ ਫਿਰ ਅਪਨੀ ਸਹੇਲੀਓਂ ਕੋ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਮਕਾਨ ਕੋ ਗਈ ਰਾਜ ਪੁੱਤਰ ਨਿਹਾਇਤ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਬਿਰਹ ਮੇਂ ਡੂਬਾ ਦੀਵਾਨ ਕੇ ਲੜਕੇ ਕੇ ਪਾਸ ਆਯਾ ਸ਼ਰਮ ਕੇ ਸਾਥ ਉਸ ਸੇ ਹਕੀਕਤ ਕਹਕੇ

ਲਗਾ ਕਿ ਐ ਮਿੱਤ੍ਰ ਮੈਂਨੇ ਏਕ ਅਤਿ ੁਦਰ ਨਾਇਕਾ ਵੇਖੀ ਉਸਕਾਨਾਮਠਾਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾਹੂੰ ਅਰ ਵੋਹ ਮੁਝਕੋਮਿਲੇਗੀ ਤਉ ਮੈਂ ਬਚੂੰਗਾ ਨਹੀਂ ਤੋ ਮਰ ਜਾਊਂਗਾ ਏਹ ਨਿਸਚਾ ਕਰ ਮੈਂਨੇ ਬਿਚਾਰਾਹੈ ਦੀਵਾਨਕੇਬੇਟੇਨੇ ਸੁਨਕੇ ਰਾਜਾਕਉ ਸਵਾਰ ਕੀਆ ਔਰ ਘਰ ਕੋ ਲੇ ਆਇਆ ਰਾਜ ਕਵਰ ਇਹੋਂ ਸੇ ਨਿਪਟ ਬੇਕਲ ਥਾ ਕਿ ਰਾਜ ਕਾਜ ਛੋਡਕਰ ਖਾਨਾਪੀਨਾਭੀ ਤਜ ਬੈਠਾ ਥਾ ਲਿਖੇ ਤੋ ਨਕਸ਼ ਉਸੀ ਕੀ ਸੂਰਤ ਕਾ ਲਿਖੇ ਅਰ ਰੋਤਾਹੈਨਾ ਅਪਨੀਕਹੇ ਨਾ ਦੂਸਰੇਕੀ ਸੁਨਤਾਹੈਦੀਵਾਨ ਨੇ ਐਸਾ ਵੇਖਕੇ ਰਾਜਾ ਸੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾਜੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸ਼ਕ ਕੇ ਰਾਹ ਮੇਂ ਪੈਰ ਰੱਖਾਹੈ ਵੁਹ ਜੀਅਨਹੀਂ ਜੀਆਹੈ ਤੋਦੁਖ ਪਾ ਵਤਾਹੈਇਸੀਕਰਭਲੇਲੋਕਇਸਰਾਹਮੈ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰਖਤੇਹੈਂ ਦੀਵਾਨਕੀਬਾਤਸੁਨਰਾਜਾਨੇਕਹਾ ਮੈਂਨੇਤੋਇਸਪੰਥਮੇਂ ਪਾਉਂ ਦੀਆ ਇਸਮੇਂ ਸੁਖਹੋ ਦੁਖਹੋ ਜਬ ਏਹ ਬਾਤ ਰਾਜਾ ਸੇ ਸੁਨੀ ਤਬ ਦੀਵਾਨਨੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਚਲਤੇ ਵਕਤ ਕੁਛ ਉਸਨੇ ਕਹਾਥਾਯਾਤੁਮਨੇਹੀ ਕੁਛਕਹਾਰਾਜਾਨੇਕਹਾਨਾਮੈਂਨੇਕੁਛਕਹਾ ਨਾਉਸਨੇ ਕੁਛਕਹਾ ਤਬਦੀਵਾਨਨੇਕਹਾਉਸਕਾਮਿਲਨਾਦੁਸ਼ ਵਾਰਹੈ ਤਬਰਾਜਾਨੇਕਹਾ ਓਹਮਿਲੇ ਤਾਂਜੀਊਂਗਾ ਨਹੀਂਤੋ ਮੈਂ ਮਰਜਾਊਂਗਾ ਦੀਵਾਨਨੇਪੂਛਾ ਉਸਨੇਕੁਛਇਸ਼ਾਰਾਭੀ ਕੀਆ ਥਾ ਰਾਜਾਨੇਕਹਾਕੁਛਕੁਛਹਰਕਤੇਂਕੀਥੀਂ ਸੋ ਏਹਹੈਂ ॥ ਮੁਝਕੋ ਇਕਾਇਕਦੇਖਕਰਕੇ ਸਿਰਸੇ ਕਵਲ ਫੂਲ ਉਤਾਰਕੇ ਕਾਨ ਸੇ ਲਗਾ ਦਾਂਤਸੇ ਕੁਤਰ ਪਾਉਂ ਤਲੇ ਦਾਬ ਫਿਰਛਾਤੀਮੇਲਗਾ

ਲੀਆ ਏਹਸਭ ਸੁਨ ਦੀਵਾਨਨੰ ਕਹਾ ਉਸਕੇਅਸ਼ਾਰੇਸੇ ਏਹ ਸਮਝ ਮੁਝੇਪੜਤਾਹੈ ਕਿਨਾਉਠਾਉਂ ਜਾਨਾ ਰਾਜਾਨੇਕਹਾਮਿਤ੍ਰ ਜਲਦੀਬਿਆਨਕਰੋ ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਕੇਵਲ ਫੂਲ ਸਿਰਸੇ ਉਤਾਰ ਕਾਨਸੇਲਗਾਯਾ ਤੋਕਹਾ ਕਰਨਾਟਕ ਨਗ੍ਰੀਕੇ ਰਹਨੇ ਵਾਲੀਹੂ ਦਾਂਤਸੇ ਕੁਤਰਾ ਤੋਕਹਾਦੰਤਵਟਕੀ ਬੇਟੀਹੂ ਪਾਂਉਂਮੇਂ ਦਬਾਇਆ ਤੋਕਹਾਨਾਮਮੇਰਾਪਦਮਾਵਤੀਹੈਛਾਤੀਸੇਲਗਾਯਾ ਔਰ ਕਹਾਕਿ ਤੁਮਮੇਰੀਛਾਤੀਮੇਂ ਵਸਤੇਹੋ ਏਹਬਾਤ ਕਵਰਨੇ ਸੁਨੀਤੋਕਹਾਬਿਹਤ੍ ਇਹੀਹੈ ਮੁਝੇਉਸਕੇ ਸ਼ਹਰਮੇਂਲੇਚਲਏਹ ਕਹਕਰ ਰਾਜਾਨੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਹਥਿਆਰਬਾਂਧ ਕੁਛ ਨਕਦੀ ਲੇ ਘੋੜੇ ਪਰ ਸਵਾਰਹੋ ਦੋਨੋਂਨੇ ਉਸਤਰਫਕੀਰਾਹਲੀ ਕਈ ਦਿਨੋਬਾਦ ਕਰਨਾਟਕ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚੇ ਸ਼ਹਿਰਮੇਂ ਸੈਰ ਕਰਤੇਹੂਏ ਰਾਜਾਕੇ ਮਹਲਕੇਨੀਚੇਆਏਵਹਾਂਏਕਬੁਢੀ ਆਪਨੇਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਬੈਠੀ ਕਾਤਤੀ ਥੀ॥ ਤਬਵੁਹਦੋਨੋਘੋੜੇ ਸੇ ਉਤਰਉਸਕੇ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ਕਹਿਨੇਲਗੇ ਮਾਈ ਹਮ ਮੁਸਾਫਰਸੌਦਾਗਰ ਹੈਂ ਮਾਲ ਹਮਾਰਾਪੀਛੇਆਤਾਹੈ ਹਮਜਗਹਢੂੰਢਨੇਕੇਵਾਸਤੇਆਏ ਹੈਜੋਹਮੇਂਜਗਹਦਿਓਤੋਹਮਰਹੇਂ ਤੋਬੁਢੀਆਉਨਕੀ ਸੂਰਤ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਅਰਬਾਤੋਂਕੋ ਸੁਨਕਰ ਰਹਿਮਸਾਥ ਬੋਲੀ ਇਹਘਰ ਤੁਮਾਰਾਹੈ ਜਬਤਕਜੀ ਚਾਹੇਰਹੋ ਗਰਜ਼ ਇਹਸੁਨਮਕਾਨਮੇਂ ਉਤਰੇਤੋਕਿਤਨੀਦੇਰਕੇਬਾਦਬੁਢੀਆ ਮਿਹਰਬਾਨੀਸੇ ਉਨਕੇ ਪਾਸ ਆਬੈਠੀਬਾਤੇਂ ਕਰਨੇਲਗੀ ਇਨ੍ਹੋਂਨੇਪੂਛਾਤੇਰੀਔਲਾਦ ਕੌਨ ਕੌਨ ਹੈ ਔਰ ਕਿਉਂਕਰ ਗੁਜ਼ਰਾਨ ਹੋਤੀਹੈ॥ ਬੁਢੀਆਨੇ

ਕਹਾਬੇਟਾਮੈਂਈਹਾਂਰਾਜਾਕੀਖ਼ਿਜਮਤਮੇਂਬਹੁਤਅੱਛੀਤਰਹਸੇ ਅਸੂਦਾਹੂੰ ਅਰ ਪਦਮਾਵਤੀ ਜੋਰਾਜਾਕੀਬੇਟੀਹੈ ਮੈਂ ਉਸਕੋ ਦੂਧਪਿਲਾਤੀਥੀਇਸਬੁਢੇਪੇਕੇ ਆਨੇਸੇਮੈਂਘਰਮੇਂਹੀਰਹਿਤੀ ਹੂੰ ਰਾਜਾ ਮੇਰੀਖ਼ਬਰ ਹੱਛੀਤਰਹਖਾਨੇ ਪੀਨੇ ਕੀ ਰਖਤਾ ਹੈ॥ ਮਗਰਮੈਂਵਹਾਂਰੋਜ ਉਸਲੜਕੀਪਦਮਾਵਤੀ ਰਾਜੇਕੀਬੇਟੀਕੋ ਦੇਖਨੇਜਾਤੀ ਹੂੰ ਉਸੇਦੇਖਕਰ ਉਸਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਕਰ ਬਾਤੇਂ ਕਰਕੇਬਹੁਤਖੁਸ਼ਹੋਇ ਅਪਨੇਘਰਪਰਆਨਕੇਘਰਮੇਂ ਖਾਨਾ ਪਕਾਤੀਹੂੰ ਏਹਬਾਤਸੁਨਕਰਰਾਜਪੁਤ੍ਰਬਹੁਤਖੁਸ਼ਹੂਆ ਔਰ ਕਹਾ ਕਲਜਾਨੇ ਵਕਤ ਮੇਰਾ ਸੁਨੇਹਾ ਲੇਤੀ ਜਾਈਓ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਬੇਟਾ ਕਲਪਰਕਿਆ ਮੌਕੂਫ਼ਹੈ ਅਬੀਆਪ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹੋ ਸੋ ਪੈਗਾਮ ਪਹੁੰਚਾਤੀ ਹੂੰ ਤਬਰਾਜਪੁਤ੍ਰਨੇ ਕਹਾ ਇਤਨਾਕਹਿ ਆਉਂ ਜੇਠਸੁਦੀਪੰਚਮੀਕੋ ਤਾਲਾਵਕੇਕਿਨਾਰੇ ਜਿਸਕਵਰਕੋ ਤੂੰਨੇਦੇਖਾਥਾਸੋਈਹਾਂਆਨਪਹੁੰਚਾਹੈਇਹਬਾਤਸੁਨਤੇਬੁਢੀਆ ਲਾਠੀਹਾਥਮੇਂ ਲੇਕੇ ਰਾਜ ਮਹੱਲ ਕੋ ਗਈ ਉਹਾਂ ਜਾਕਰਦੇਖਾ ਕਿ ਰਾਜਕੰਨਿਆਂ ਅਕੇਲੀਬੈਠੀਹੁਈਹੈ ਜਬ ਇਹ ਸਾਹਮਨੇ ਪਹੁੰਚੀ ਤੋ ਉਸਨੇ ਸਲਾਮਕੀਆ ਇਸਨੇ ਖ਼ੂਬ ਅਸੀਸ ਦਈ ਅਰਕਹਾਧੀਆਮੈਂਬਾਲਕਪਨੇਮੇਂਤੇਰੀਖਿਜਮਤ ਕਰੀਹੈਦੂਧ ਪਿਲਾਯਾਹੈਅਬਭਗਵਾਨਨੇਤੁਝੇਬੜਾਕੀਆਅਬਏਹਚਾਹਤੀ ਹੂੰਤੇਰੀਜਵਾਨੀਕਾਸੁਖਦੇਖੂੰਮੁਝੇ ਭੀਚੈਨਹੋਇਸੀਤਰਾਂਮੁਹੱਬਤ ਕੀਬਾਤੇਂਖੋਲਕਰਕਹਨੇਲਗੀਕਿਜੇਠਸੁਦੀਪੰਚਮੀਕੋ ਤਾਲਾਵ ਕੇਕਿਨਾਰੇਪਰ ਜਿਸ ਕਵਰਕੋ ਤੂੰਨੇ ਦੇਖਾ ਅਰ ਮਨ ਉਸਕਾ

ਤੈਨੇਲੀਆਹੈਸੋਮੇਰੇਘਰਆਨਕੇਉਤ੍ਰਾਹੈਉਸਨੇਝੂਠੇਏਹੀ ਦੇ-
ਸਾ ਦੀਆਹੈਕਿਜੋਹਮਸੇਬਚਨਕੀਆਥਾਸੋਪੂਰਾਕਰੋਅਬ ਹਮ
ਆਨ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈਂ ਮੈਂਭੀ ਯਹੀ ਚਾਹਤੀਹੂੰ ਹੇ ਧੀਆ ਓਹਸੁੰਦਰ
ਕੰਵਰਤੇਰੇਹੀਯੋਗਹੈਜੈਸੀਤੂੰਰੂਪਵੰਤੀਹੈਤੈਸਾਓਹਗੁਨਵਾਨਹੈ
ਏਹਬਾਤੇਂਸਭੀਸੁਨਕੇਖ਼ਾਮੋਸ਼ਹੂਈ ਹਾਥੋਂਮੇਂ ਚੰਦਨਲਗਾਬੁਢੀ
ਕੇਈਹਾਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂਪਰਤਮਾਚਾਮਾਰਔਰਕਹਿਨੇਲਗੀਕੰਬਖ਼ਤਮੇਰੇ
ਘਰ ਸੇ ਨਿਕਲ ਜਾਹ ਵੋਹ ਬੁਢੀਉਸੀਤਰਹਬੈਠਤੀਉਠਤੀ
ਕੰਵਰਕੇ ਪਾਸ ਆਈ ਔਰਸਭਅਪਨਾ ਹਾਲਕਹਾ ਰਾਜ ਪੁੱਤ੍ਰ
ਸੁਨਕਰਹੱਕਾਬੱਕਾ ਹੋਗਿਆ ਤਬਉਸਵਕਤਪਰਦੀਵਾਨ ਕਾ
ਬੇਟਾ ਬੋਲਾ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੁਛ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੀਏ ਏਹ ਬਾਤ
ਆਪਕੇ ਧਿਆਨਮੇਂਨਹੀਆਈ ਰਾਜਾਨੇਕਹਾਸੱਚਹੈ ਤੂੰ ਮੁਝੇ
ਸਮਝਾਮੇਰੇਜੀਕੋਚੈਨਹੋਵੇ ਤਬਦੀਵਾਨਨੇਕਹਾ ਦਸੋਉਂਗਲੀ
ਚੰਦਨਕੀ ਭਰਕਰਮੂੰਹ ਪਰਮਾਰੀ ਤੋਏਹਕਹਾਦਸਰੋਜ਼ਚਾਂਦ
ਨੀ ਕੇ ਹੋਣੇ ਕੇਂ ਤੇ ਅੰਧੇਰੇਮੇਂ ਮਿਲੂੰਗੀ ਗ਼ਰਜ਼ ਦਸਰੋਜ਼ਕੇ ਬਾਦ
ਦੂਤੀਆ ਨੇ ਖ਼ਬਰ ਕੀ ਫਿਰਜਾਕਰਕਹਾਤਬਕੇਸਰਕੀ ਤੀਨ
ਉਂਗਲੀਆਂਭਰਕਰਗੱਲ੍ਹਾਂਪਰਮਾਰੀਔਰਕਹਾਨਿਕਲ ਜਾਹ
ਮੇਰੇਘਰਸੇਆਖ਼ਰਦੂਤੀਆਲਾਚਾਰਹੋਕਰ ਵਹਾਂਸੇਚਲੀ ਅਰ
ਰਾਜਾਸੇਆਨਕੇਕਹਾਰਾਜਪੁਤ੍ਰਤੋਸੁਨਤੇਹੀਸ਼ੋਕਮੇਂਡੂਬ ਗਿਆ
ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਅੰਦੇਸ਼ਾ ਮਤਕਰਉ ਇਹਬਾਤ ਕੁਛ ਔਰਹੈ
ਰਾਜਪੁਤ੍ਰਬੋਲਾਹਾਂਮੁਝੇਜਲਦੀਕਹੋ।ਦੀਵਾਨਨੇਕਹਾਮਹੀਨੇਕੇ
ਦਿਨਕੋ ਰਜੂਸੂਲਾ ਹੈ ਤੀਨ ਦਿਨ ਕੋ ਨ੍ਹਾਏਗੀ ਇਹ ਵਾਇਦਾ

ਕੀਆਹੈਰੌਥੇਦਿਨਕੋਤੁਮੇਂ ਬੁਲਾਵੇਗੀ ॥ ਗ਼ਰਜ਼ ਤੀਨਦਿਨਕੇ
ਬਾਦ ਬੁਢੀਆਨੇ ਉਸਕੀ ਖੈਰਆਫ਼ੀਯਤ ਪੂਛੀਤਬਰਾਣੀਨੇ
ਬੁਢੀਆ ਕੇ ਖ਼ਫ਼ਾ ਹੋਕਰ ਪੱਛਮ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਖਿੜਕੀਕੇ ਪਾਸ
ਲਾਕਰਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਬੁਢੀਆਂਨੇਆਨਕਰ ਏਹ ਹਾਲ ਸਭ
ਕਹਾ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਸੁਨਕਰ ਉਦਾਸ ਹੂਆ ਤਬ ਦੀਵਾਨਨੇਕਹਾ
ਆਧੀ ਰਾਤਕੇ ਉਸੀ ਖਿੜਕੀ ਕੇ ਰਸਤੇ ਬੁਲਾਇਆਹੈ ॥ ਏਹ
ਸੁਨ ਨਿਹਾਇਤਖੁਸ਼ਹੂਆ ਜਬਓਹਵਕਤਆਧਾ ਉਦੇਰੰਗਕੇ
ਜੋੜੇਨਿਕਾਲਪਗੜੀਚੁਨਕਰ ਬਾਂਧ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨਹਥਿਆਰ
ਬਾਂਧ ਸਜ ਸਜਾਕਰ ਤਯਾਰ ਹੋਏ ਇਤਨੇ ਅਰਸੇ ਮੇਂ ਆਧੀ
ਰਾਤ ਹੂਈ ਉਸਵਕਤ ਏਕ ਮੁਨਿਸਾਨਕਾ ਆਲਮਥਾ ਏਹਭੀ
ਵਹਾਂਸੇ ਛੁਪਕੇ ਚਲੇ ਆਤੇ ਥੇ ਜਬ ਖਿੜਕੀ ਕੇ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ
ਦੀਵਾਨਕਾਬੇਟਾਬਾਹਰਖੜਾਰਹਾ ਰਾਜਾ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਕਿਆ
ਦੇਖੇ ਕੇ ਰਾਜ ਕੰਨਜਾਭੀਖਿੜਕੀਕੇਪਾਸਰਾਹਦੇਖਤੀ ਖੜੀ ਹੈ
ਇਧ੍ਰਏਹ ਗਏ ਆਪਸਮੇਂ ਚਾਰਨਜ਼ਰੇਂ ਹੂਈਂ ਰਾਜਕੰਨਜਾ ਹਸੀ
ਔਰਖਿੜਕੀ ਬੰਦਕਰ ਰਾਜਕਵਰਕੋਸਾਥਲੇਕਰ ਰੰਗ ਮਹਲ
ਮੇਂਗਈਵਹਾਂ ਜਾਕਰਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਹੈਰੋਸ਼ਨੀਹੋਰਹੀ ਹੈ ਫ਼ਰਸ਼
ਫ਼ਰੂਸ਼ਬਿਛੇਹੈਂਸਖੀਆਂਰੰਗਾਰੰਗਕੀਪੋਸ਼ਾਕੇਂ ਪਹਿਨ ਕਰ ਹਾਥ
ਬਾਂਧ ਅਦਬਸੇ ਅਪਨੇਅਪਨੇਰੁਤਬੇ ਮੇਂ ਖੜੀਹੈਂ ਇਕਤਰਫ
ਫੂਲੋਂ ਕੀ ਸੇਜ ਬਿਛਰਹੀਹੈ ਅਪਨੇਰਕਰੀਨੇ ਅਤ੍ਰਦਾਨਪਾਨ
ਦਾਨ ਗੁਲਾਬਪਾਤ ਵਗੈਰ ਅਰਸਤਾਰੋਪੜੇਕੀਏਹੂਏ ਧਰੇਹੈਂ
ਏਕ ਤਰਫ ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਅਰ ਗਜਾ ਕਸਤੂਰੀ ਕੇਸਰ ਕਟੋ-